

မိုးတက်ရင်

သူနာမည် ကမ်းခြေမှာရေထားတယ်

အခန်း(၁)

အဝါစင်စင် အလင်းတန်းများ ကောင်းကင်ဆီမှ သာယာဖြည်းဖြည်း စီးကျနေသည့် မနက်ခင်းလေးတစ်ခုမှာ ဖြစ်သည်။ နွေရာသီဖြစ်သော်လည်း အပူချိန်က သိသိသာသာ မပြင်းသေး။ လမ်းဘေးဝဲယာတွင် နွေရာသီကို ဘာသာပြန်ထားသော ရွက်ကြွေခြောက်ကလေးများအား တစ်စုတစ်စုတွေ့ နေရသေး၏။

ထိုသို့သော မနက်ခင်းမှာ ခင်မောင်ဇော်တစ်ယောက် ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေဆို၍ စာအုပ်အငှားဆိုင်မဟုတ်ပါ။ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်သည့် နေရာ ဖြစ်၏။ ထုတ်ဝေရေးဟု ဆို၍ စာအုပ်တွေထုတ်ပြီး အလကားမတ်တင်း ဝေနေခြင်းတော့မဟုတ်၊ အမြတ်နှင့် ရောင်းစားကြပါသည်။ ထားပါတော့၊ ဒါက ကိုယ်နဲ့လည်း မဆိုင်။

ထိုသို့လည်း ယတိပြတ်ပြော၍ မရသေး။ ခင်မောင်ဇော်က စာရေးဆရာဆိုတော့ စာပေတိုက်နှင့် ပတ်သက်နေသေးသည် လေ။ ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေနှင့် ခင်မောင်ဇော်က စာချုပ်ချုပ်ထား၏။ ခုလည်း ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်စိုးက သူအပ်ထားသည့် စာအုပ်သုံးအုပ်အတွက် စာမူခ သိန်းသုံးရာ လာယူပါဆို၍ ရောက်လာခြင်း မဟုတ်ချေ။ ထိုကဲ့သို့ ဆိုလျှင်ကောင်းမည်ဟု ခင်မောင်ဇော် တစ်ဖက်သတ်တွေးမိခြင်း ဖြစ်၏။ ဦးအောင်စိုးသာ ထိုအတွေးကို သိပါက နှလုံးရပ်နေလောက်ပြီ။ (ရင်ဘ

တံထဲက နှလုံးအား ရည်ညွှန်းပါသည်) ခုတော့
မရပ်သေးသောနှလုံးကြီးနှင့် ဦးအောင်စိုးက ရှိနေ၏။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ
စာအုပ်တိုက်ထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေပါသည် ။ ခင်
မောင်ဇော် တက်လာတာကို မြင်တော့မှ ရပ်သွား၏။ မဟုတ်လျှင် ဘယ်
အချိန်ထိ ဆက်လျှောက်နေဦးမည်မသိ။

ဦးအောင်စိုးက ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်၏ အပြုံးဖြင့် သူ့လက်ထဲမှ
စာမူပါ မပါကို မသိမသာ အကဲခတ်သေးသည် ။ ပြီးမှ မပါလာကြောင်း
သိသာသွားမှ ။

“လာကွာ ခင်မောင်ဇော်.. ငါလည်း တော်တော်စိတ်ညစ်နေတယ်”

“ဗျာ. . .ဘာဖြစ်လို့ လဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်စာမူ မပြီးသေးလို့ လား။
ဦးဆီမှာ မထွက်ရသေးတာ နှစ်အုပ်တောင်ကျန်သေးတယ်လေဗျာ”

“ဟာ .. မဟုတ်ပါဘူး ခင်မောင်ဇော်ရာ။ ဟိုကောင် ကြင်စိန်ပေါ့ . .
ဒီနေ့ စာအုပ်ဖြန့်ရမှာ ကို သိလျက်သားနဲ့ ခုထိ ရောက်မလာသေးဘူး”

“ဪ”

ခုမှ ဦးအောင်စိုးဖင်ကြားခဲညှပ်သလို ထိုင်မရ၊ ထမရ ဖြစ်နေခြင်း
အား သဘောပေါက်သွား၏။ ဦးအောင်စိုးနှင့် ကိုကြင်စိန်က သူငယ်ချင်း
တွေ၊ ဒီခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေက သူတို့ နှစ်ယောက်ပိုင် ဖြစ်သည် ။ ကိုကြ
င်စိန်(ကမန်း ကတန်း)ကလည်း အလုပ်အများ သား။
စာအုပ်လုပ်ငန်းအပြင် ရည်းစားမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းက ရှိသေးသည် မို့
သူ့ရည်းစားများ နှင့် အမြဲလုံးထွေးနေတတ်သည် ။ ဦးအောင်စိုးလို
ခပ်ရိုးရိုး ခပ်အေးအေးသမားကြီးနှင့် ဘယ်လိုသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပြီး ခု
လိုအကျိုးတူပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်နေကြသည် မသိ။ စာအုပ်တန်းမှာ ဦး
အောင်စိုးကိုပဲ အမြဲတွေ့ရသည် ။ ဘယ်ချိန်တွေ့တွေ့ ချွေးသံတလုံးလုံးနှ

အရင်ကတော့ သူတို့ စာအုပ်တိုက်မှာ တာတီးဆိုသည့် အလုပ်သမား လေးတစ်ယောက်ရှိသေးသည်။ တာတီးက မိန်းမရပြီး အလုပ်က ထွက် သွား၏။ ခုတော့ တာတီးက ယောက္ခမဘက် အမွေများ ရပြီး သူတို့ ထက်ပင် ချမ်းသာသွားပြီ။ တစ်နေ့ကပင် စာအုပ်တိုက်ကို လင်ခရူဇာကားကြီးနှင့် ရောက် လာပြီး ငွေရေး၊ ကြေးရေး လိုအပ်လျှင် ပြောပါဟု ခင်မောင်ဇော်ရှေ့မှာ ပြောသွားသေး၏။

ထိုသို့ပြောရခြင်းမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ပိုင်ရှင်လည်း ကိုယ်၊ အလုပ်သမားလည်း ကိုယ် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ ငွေရေး၊ ကြေးရေး ယုံကြည်ရမည့် အလုပ်သမားက ရှာမရသေး။ ဒီကြားထဲ ကိုကြင်စိန်က ဝီစီကိစ္စတွေ များ နေသည် မို့ ဦးအောင်စိုး စိတ်ညစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ခုလည်း ခင်မောင်ဇော်ကို ရှေ့မှာ ထားပြီး တဗျစ်တောက်တောက်နှင့် လာပွားနေ၏။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ.. . စာအုပ်ကလည်း ဒီနေ့ထွက်မယ်လို့ ကြော်ငြာထားတာ၊ မထွက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မထွက်ဖြစ်ရင် စာရေးဆရာမက ငါ့ကို လာညောင့်ဦးမယ်။ ပြီးတော့ . . ဒီနေ့ ပန်းချီဆရာဆီမှာ အဖုံး သွားယူရမယ်။ ညနေ ပိုက်ဆံလိုက်သိမ်းရမယ့် ကိစ္စတွေ၊ ဟူး.. . ငါတစ်ယောက်တည်း သုံးကိုယ်လောက်ခွဲမှ ရတော့မယ်”

စီးပွားပျက်တော့မည့် ခိုတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဦးအောင်စိုးက စိတ်ပျက် လက်ပျက် ညည်းလေ၏။ ခင်မောင်ဇော် စဉ်းစားရတော့၏။ သူ့အတွက် တော့ မဟုတ်ချေ။ ကိုယ့်လာရင်းကိစ္စကို စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ မပြောလို့ မဖြစ်သည်။

“ဦး.. . ကျွန်တော် ဦးတို့ နဲ့ ညှိစရာလေးရှိလို့ ဗျ”

“ဟေ”

ဦးအောင်စိုး မျက်ခုံးနှစ်ဖက်စလုံး မြင့်တက်သွား၏။ စာမူခ တိုး
တောင်းတော့မည်ဟု ထင်သွားလားမသိချေ။
ပြူးကြောင်ကြောင်ကြည့်ပြီး -

“မင်းက ဘာတွေ ညှိချင်သေးလို့ လဲ၊ စာအုပ်ကိစ္စလား။”

“အဲဒီလိုပဲ ပြောရတော့မှာ ပဲဗျ”

“ဒါဆိုလည်း ခဏလေးကွာ”

ပြောရင်း ဖုန်းထုတ်ကာ ဆက်နေပြန်သည် ။ ပြီး. . .ခေါင်းခါပြန်၏။
လူကြီးမင်းနှင့် တိုးသွားသည့်ပုံစံ၊ ခင်မောင်ဇော်လည်း စောင့်နေလိုက်ပါ
သည် ။ ထုတ်ဝေသူကိုတော့ သည်းခံရပေမည်။ ငွေရှင်ကိုး။

ခဏဟု ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ခဏကြာမှ -

“ခင်မောင်ဇော်. . စောင့်လက်စနဲ့ စောင့်ဦးကွာ၊ ပြီးမှ အေးအေးဆေး
ဆေး စကားပြောကြမယ်၊ ဒီစာအုပ်တွေကို ဆိုင်လိုက်ပို့ဖို့ ငါအလုပ်သ
မား သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်။ ပလိ(စ်) . . ပလိ(စ်)”

ကျေးဇူးနှစ်ခါတင်ပြီး ပြာတာတာနှင့် ထွက်သွားပြန်၏။ ခင်မောင်
ဇော် ကျန်ခဲ့ရပြန်သည် ။ ကိစ္စမရှိပါ။ နီးရာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဆွဲပြီး လှ
န်လှောမြည်းကြည့်နေလိုက်၏။ ဆရာလင်းညို့သွေး၏ ထူးခြားဆန်းကြ
ယ် ဝတ္ထုဟု ကြော်ငြာထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည် ။ ဖတ်ရင်း ပထမတစ်
ခန်းမဆုံးမိမှာ ပင် ထူးခြားလာတော့သည် ။

စာအုပ်နှင့်တော့ မဆိုင်။ မနွေက ဝက်သားတုတ်ထိုးတွေ နင်းကန်
စားခဲ့မိသည် ။ တုတ်ထိုးက တန်ခိုးပြလေသည် ။ ဘယ်လိုမှ အောင့်အီး
သည်းခံ၍ မရတော့။ အိမ်သာကိုပြေးပြီး ဝက်သားတုတ်ထိုး၏ နောက်

ဘဝသစ်ကို ပြန်လည်မွေးဖွားပေးလိုက်ရတော့သည်။ ။

ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး ပြန်ထွက်လာတော့ ဦးအောင်စိုးက ပြန်ရောက်နေပြီ။ သူခေါ်လာသော အလုပ်သမားလေး ညွန့်အောင်ကို ပေါက်ပေါက်တွေ ဖောက်နေ၏။ ထိုအလုပ်သမားလေး ညွန့်အောင်ခမျာမှာ လည်း ခေါင်း အကြိမ် နှစ်ဆယ်လောက် ညိတ်ပြီးမှ စာအုပ်တွေသယ်ကာ သွားခွင့်ရရှာ သည်။ ။

သူ့ကိစ္စ ကိုယ့်ကိစ္စ အားလုံးပြီးစီးသွားတော့ -

“ကဲ...ဆို ဆရာ”

ခင်မောင်ဇော်ကိစ္စကို ပြောခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ မေးပုံကိုက ရိတိတိ နှင့်။ ရပါသည်။ ။ ထိထိမိမိ ပြောလိုက်တော့သည်။ ။

“ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော်နယ်ကို ခဏပြန်ချင်လို့ ဗျ။ ကမ်းခြေမရောက်တာလည်း ကြာပြီလေ။ အေးအေးလူလူ အပန်းဖြေရင်း ခရီးထွက်မလို့ လာပြောတာ”

“ခုနက မင်းပြောတော့ စာအုပ်ကိစ္စ ညှိမလို့ ဆို”

“အင်း.. ကျွန်တော်က ဟိုမှာ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ပျော်သလောက် နေမှာ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေကို နည်းနည်းလပိုခြားပြီး ထွက်ထားပေးဖို့ ပါ”

“မင်းက ဘယ်လောက်တောင် ကြာမှာ မို့လို့ လဲ”

“စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုမှ တော့ဗျာ၊ ဘယ်လောက်ကြာမယ် ဘယ်ပြောလို့ ရမလဲ”

နဖူးကြောကြီးများ ထလာသည် အထိ ဦးအောင်စိုးက စဉ်းစားနေသ

ည် ။ ဘာတွေကြုံစည်နေသည် လဲ မပြောတတ်။

ခဏနေတော့မှ ခင်မောင်ဇော်ဘက်လှည့်ကာ-

“မသွားလို့ တော့ မဖြစ်ဖူးပေါ့”

“အင်း... မြို့ပြမှ နေရတာ ပါးစပ်ပျက်နေပြီဗျ၊ ဟိုမှာ ဒေသစာလေး စားရင်း ပင်လယ်ကသိုဏ်းသွားရှုမယ်လေ”

“ဟုတ်ပါပြီ ဆရာရယ်၊ သွားမယ်ဆိုလည်း သွားပေါ့၊ အဲ နေဦးကွ”

နေပါသည် ။ ဦးအောင်စိုး သူ့အိတ်ကို ဇစ်ဖွင့်နေပြီ၊ ပွင့်သွားပြီ၊ လက်ထဲ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ပါ လာပြီ၊ လှမ်းပေးတော့မည်၊ ပေးပြီ သူယူလိုက်ပြီ။ လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရလိုက်ပြီ။ ဒီငွေမြင်လို့ ဒီအိတ်ကို လာဖွင့်ခြင်းဖြစ်သည် ။

သို့သော် မပြီးသေးပါ။ ဦးအောင်စိုးက အတွင်းခန်းထဲမှ တစ်ထပ်ကြီး ယူလာပြန်သည် ။ ပိုက်ဆံတွေ မဟုတ်။ (A4) စာရွက်အလွတ်တွေ ဖြစ်သည် ။ သူ့ကိုလှမ်းပေးရင်း..

“ဟဲ ဟဲ . . .ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းက ကမ်းခြေသွားမယ်ဆိုတော့ ကမ်းခြေနောက်ခံ ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်လောက် ရေးလာခဲ့ပေါ့။ ကမ်းခြေဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းတွေ မင်းရမှာ ပါ”

ခင်မောင်ဇော် တော်တော်စိတ်လေသွား၏။ အပျော်ခရီးထွက်မည်ဆိုကာမှ စာအတင်းရေးခိုင်းနေသေးသည် ။ ထုတ်ဝေသူတွေများ ။

“မင်းအတွက် အလုပ်တစ်ခုလည်း ပြီးသွားတာပေါ့ ခင်မောင်ဇော်ရာ ။ ကမ်းခြေက ဇာတ်လမ်းလေးတွေက လတ်ဆတ်မှာ သေချာတယ်”

“ကျွန်တော်က မြို့ပေါ်မှာ တည်းမှာ ဗျ၊ ကမ်းခြေက ခဏတဖြုတ်ပဲ

ရောက်မှာ လေ”

“ဒါဆိုလည်း နယ်မြို့လေးနောက်ခံထားပြီး ရေးပေါ့ကွာ။ ဖြစ်ပါတယ်”

“ပြီးရောဗျာ၊ ဒါဆိုလည်း သွားတော့မယ်၊ ခရီးက မနက်ဖြန် ထွက်မှာ ဗျ”

စာရွက်ထပ်ကြီးကိုယူကာ နှုတ်ဆက်ရင်းထထွက်လိုက်၏။ တံခါးဝ ရောက်စဉ်မှာ ပဲ -

“ခင်မောင်ဇော်. . .ငါ အဖုံးအပ်ထားလိုက်မယ်နော်။ ခေါင်းစဉ်က ဘာပေးမှာ လဲ”

ခက်ချေပြီ။ မရေးရသေးသည့် ဝတ္ထုကို ဘယ်လိုနာမည်ပေးရဦးမှာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ မြို့က ပင်လယ်ကမ်းခြေနဲ့ နီးတယ်လေ။ ငယ်ငယ်က ကျောင်းသွားဖော် ဇာတ်လမ်းလိုလိုဟာတွေလည်း ရှိတယ်လေ။ ဒါတွေကို သူ မသိသေးပါဘူး။

“ဪ ဦး. . .ကျွန်တော်သွားမယ့်မြို့က ကျွန်တော်လူလားမြောက် ဓားပေါက်လေ့ကျင့်ခဲ့တဲ့ မြို့ဗျ”

“အေးလေ. . မင်းပြောဖူးတာပဲ”

“ကိုယ့်မြို့ကို နောက်ခံထားပြီး ဘာရေးရမယ်မှန်း မသိသေးပါဘူးဗျာ၊ အတွေးတွေ ငွေ့ရည်ဖွဲ့နေတုန်းပဲ”

“ဟာ. . .ဟုတ်ပြီ၊ ငါသိပြီကွ၊ ဒီလိုပေးလိုက်ပါလား”

“ပြောပါဦး”

“မြို့ကလည်း မင်းတို့ မြို့ သဲသောင်ကမ်းခြေရှိ၊ ငယ်ဘဝက ဖြတ်သ

နိုးလာခဲ့တာလည်း ရှိတယ်ဆိုတော့ မင်းပြောတဲ့ စကားလေး လည်း ပါ
အောင်”

စကားကို ရပ်လိုက်သဖြင့် ခင်မောင်ဇော်က-

“ဆက်ပြောလေဦး.. .ဘယ်လိုစဉ်းစားမိတာလဲ ”

ဦးအောင်စိုး၏ စကားက တစ်လုံးချင်း။

“သူ့နာမည် ကမ်းခြေမှာ ရေးထားတယ်”

ငါ့ကိုယ်ငါ

လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့

ဒီမြို့ကို ပြန်ခဲ့တယ်။

ကဗျာဆရာလူငြိမ်းခိုင်၏ ချည်တိုင်ကဗျာမှ

*

အခန်း (၂)

မြို့ကလေးပေါ် ခြေချမိပြီ။

ပင်လယ်တစ်မျက်နှာ၊ တောင်တန်းတစ်မျက်နှာနှင့် မျက်နှာမများ တတ်သော မြို့ကလေးက ရင်ကိုဖွင့်ကာ ဆီးကြိုနေသည် ။ ရှိုက်ရှူနေရ သည့် လေက ပင်လယ်မှ ဆားငန်ရည်နံ့သင်းသည့်လေလား၊ ဟိုးအဝေး တောင်မို့ တောင်တန်းများ ဆီမှာ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည့်လေလား၊ မခွဲတတ်ပါ။ ရင်ထဲမှာ အမောပြေ ဆွတ်စိမ့်သွားသည် ကိုတော့ ဝန်ခံလိုက်၏။

ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုလောက် သူနှင့်ကင်းဝေးခဲ့သော မြို့ကလေးမှာ ဘာ ယဉ်ကျေးမှုတွေ ထွန်းကားနေပြီလဲ။ ဘယ်လိုတရားတွေ စည်ပင်နေပြီ လဲ။ ဘယ်လိုသဘာဝတွေများ ဖျားနာစေခဲ့ပြီလဲ။ မြို့ကလေးဆီမှ ဖြေသံ မကြားရ။ အမိုးချန်ချန် ဘုရားဝတ်ကျောင်းဆီမှ ခေါင်းလောင်းသံချို့ရှရှ ကြားလိုက်ရသည် ။

မြို့လေးရင်ဘတ်ပေါ် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့သည် ။ မြို့မဈေး နားရောက်စဉ်မှာ ပဲ...

“ဟင်”

အံ့ဩမှုတွေက ရင်ထဲကို အထွေးလိုက်ပြုတ်ကျလာသည် ။ နန္ဒာငြိမ်းငြိမ်းမြတ်။ လွန်ခဲ့သည့်သုံးနှစ်ကျော် တက္ကသိုလ်မှာ နှုတ်မဆက်ခဲ့ရသည့် နန္ဒာငြိမ်းငြိမ်းမြတ်။ အိပ်မက်တွေကို တိုးလို့ တန်းလန်း လ

က်စသတ်သွားသည့် မိန့်နွှာ။

ဟိုးအဝေးကြီးက ဒီမြို့လေးကို ဘယ်လိုရောက်နေခဲ့သလဲ။

အဖော်နှစ်ယောက်နှင့်ဈေးဝယ်နေသည့် သူမက ခင်မောင်ဇော်ကို မမြင်ပါ။ ခင်မောင်ဇော်စိတ်တွေ ထွေပြားနေမိသည် ။ သေချာတာတစ်ခု က ဒီမြို့ကို သူမ အပန်းဖြေဖို့ ရောက်လာတာပဲ ဖြစ်နိုင်သည် ။ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်လျှင်ကောင်းမလား။ ဝေခွဲမရ။

အတိတ်ကို ပြန်လည်နှိုက်ထုတ်ရန် သင့် မသင့် စဉ်းစားနေမိသည့် အချိန်တွင် သူမက ဆိုင်ရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားပြီ။ ခင်မောင်ဇော် ရပ်ငေးနေမိ၏။ ပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းအတိုင်း သူ လှည့်ထွက်လိုက်မိသည် ။

အချိန်ကာလဆိုသည် မှာ ခံစားချက်တချို့ကို ပြန်လည်ကူးယူလိုက်သော မိတ္တူစက်တစ်လုံးမဟုတ်မှန်း သူ နားလည်လိုက်၏။

တိတ်ဆိတ်နေသည့် ဒြဝန်းကလေးထဲ ခင်မောင်ဇော် ဝင်လာခဲ့သည် ။ ငယ်စဉ်က သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေ ဆော့ကစားခဲ့ဖူးသည့်နေရာကလေး။ ဒြပ်ပတ်ပတ်လည်မှာ ကွမ်းသီးပင်များက မတ်မိုးစိတန်းလျက်။ ဒြဝက ဇီဇဝါရုံမှာ ပင် ပန်းဖြူဖြူလေးတွေ ယိမ်းဆူနေကြပြီ။

ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးပေါ် အသံမပေးပဲ တက်လိုက်၏။ အဝမှ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဦးလေးဦးအောင်သိန်းကို ကုံးကွကွကြီး တွေ့လိုက်ရသည် ။ အန်တီထားကိုတော့ အသံမကြားရ။ ဈေးသွားပြီ ထင်သည် ။

ခင်မောင်ဇော်က အသံပြကြီးနှင့် -

“ဟေ့ လူကြီး”

ဦးလေး ဆတ်ခနဲတွန့်ခါသွား၏။ ကမန်းကတန်း လှန့်ကြည့်ပြီး-

“ဟာ ဟေ့ကောင်ကြီး. . .လန့်သွားတာပဲကွာ။ မင်း ဖုန်းဆက်ကတည်းက ငါမျှော်နေတာကွ”

“ဘာလဲ. . . ကျွန်တော့်ကို ဗန်းပြပြီး ဦးလေးပွဲတော်တည်မလို့ မဟုတ်လား”

“ဟား ဟား ဟား . . .ငါ့ကောင်ကတော့ကွာ”

“မဟုတ်ဘူး လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စာရေးဆရာရယ်၊ ဒါပေမဲ့. . .မင်းလာမှ ငါသောက်ရရင် အရက်ပြတ်နေတာ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိသွားမယ်”

“ဒါဆို. . . ဦးလေးက သောက်သေးတယ်ပေါ့”

“အေး. . . သေးတော့မသောက်ဘူး”

တူဝရီးနှစ်ယောက် တအုံးအုံးရယ်ဖြစ်ကြသည် ။ ဦးလေးဦးအောင်သိန်းက မေမေမောင်အရင်း။ မေမေက ရန်ကုန်မှာ လာနေဖို့ ခေါ်သည်ကိုပင် သူမိန်းမကို ချစ်၍ မလာပါ။ အန်တီထားက မြို့ချစ်စိတ်အပြည့်ရှိသူ ဖြစ်သည် ။ ဒီမြို့မှာ ပဲ ခေါင်းချမည်ဟု ဟိုတုန်းကတည်းက အမြဲပြော၏။ ပြောသည့်အတိုင်းပဲ ဦးလေးမှာ မဟုတ်တာလုပ်တိုင်း (အန်တီထားကြည့်မရတိုင်း) ခေါင်းချခံရပါသည် ။ ဦးလေးကလည်း ဦးလေး။ အရက်ကို ငယ်ချစ်ဦးလို ခုထိ တရှိုက်မက်မက်သောက်ဆဲ။

“ဒါနဲ့ အန်တီထားကောဗျ”

“ဒီချိန်ဈေးသွားတာပေါ့ကွာ။ သူပြန်လာမှ ငါချက်ပြုတ်ရမှာ ”

ဦးလေးတို့ လင်မယားမှာ သားသမီးမရှိကြ။ အန်တီထားနှင့် ရကတည်းက ဦးလေးချက်ပြုတ်ကျွေးသည် ။ ဟိုးတုန်းကတော့ သူ့အသည်း

လေးပင်ပန်းမယ် ဘာညာဆိုပြီး အလိုလိုက်ခြင်းပင်။ သို့သော်လည်း အန်တီထားက ခုထိကို မချက်ပြုတ်တော့ချေ။ ထိုသို့ဖြင့်ဦးလေးမှာ လျှော်ဖွပ်၊ ချက်ပြုတ် သေတပန် သက်တဆုံး လုပ်ရမည့် သဘောရှိသည် ။

ခင်မောင်ဇော်က တွေးရင်း ပြုံးစိစိနှင့် မေးလိုက်၏။

“ခုနက ကုန်းကွကွကြီးနဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အဟီး. . မင်းလာမယ်ဆိုလို့ လေ။ ပုလင်းဖွက်နေတာကွ။ မင်းအန်တီထားမလာခင် လုပ်ထားရတာ”

“ဦးလေးကလည်း ဗျာ”

“ဟေ့ကောင် .. မင်းက မသောက်တော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . ထမင်းနဲ့ လူးစားတယ်”

“ဟား ဟား . . ကျလည်း ကျတဲ့ ကောင်ပဲကွာ။ အေးကွ. . ထမင်းနဲ့ လူးစားရင် တစ်ခါတည်းပြီးရောနော်”

ခင်မောင်ဇော် နောက်ပြီးပြောလိုက်ခြင်းကို ဦးလေးက စမ်းသပ်ချင်ဟန် ရှိသည် ။ ပြီးမှ . . .

“မင်း စာအုပ်တွေတော့ ဖတ်ရပါတယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ”

“ကောင်းလည်း မကောင်းဘူး၊ ပေါတောတော နဲ့ ”

“ဗျာ”

ဦးလေးက သူပုံစံအတိုင်း တဟားဟားရယ်ပြန်၏။ ဒီတူနှင့် ဒီဦးလေးက အရင်တုန်းကလဲ ထိုသို့ပင်။ ဦးလေးက သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေထဲမှာ လျှာစက်၊ အာစက်ရှိသည့် ခင်မောင်ဇော်ကို ပိုချစ်သည် ။ လျှာစက်၊

အာစက်ဆို၍ ပြောတိုင်းဖြစ်နေတာမျိုးမဟုတ်ပါ။ ငယ်ငယ်တည်းက ဓနိ ရည်ခိုးတိုက်လျှင် မငြင်းတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ခင်မောင်ဇော် ကလည်း ဦးလေး၊ အဒေါ်တွေထဲမှာ ဦးလေးဦးအောင်သိန်းကို အတွယ် တာဆုံး။ ဒီနှစ်ယောက်ပြန်ဆုံလျှင် အန်တီထား စိတ်ညစ်ရတော့မည်။

ခင်မောင်ဇော်က အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ရင်း...

“ဒါက အန်တီထားအတွက် မေမေထည့်ပေးလိုက်တာ။ ဘူးပါတိတ် တွေ။ ဒီအင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးတွေက သူ့မောင်တော်ဦးလေးအတွက်တဲ့ ”

“ဟာကွာ... ဒါတွေ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဦးလေးမျက်နှာကြီးက ရှုံ့မဲ့သွား၏။ သူ့မျှော်လင့်နေသည့်အရာကို ထု တ်ပြလိုက်မှ -

“အဲဒါ .. အဲဒါကိုပြောတာ၊ ငါပြောတာ အဲဒါ”

“ဒါက ကျွန်တော်ဝယ်လာတာဗျ၊ ဦးလေးနဲ့ ဆော်မလို့ ”

“ထင်သားပဲ။ ငါ့တူ ဒီလောက်တော့ သိမှာ ပါလို့ .. ဒါကြောင့် မင်း စာရေးဆရာ ဖြစ်နေတာ”

ဘာမှ လည်း မဆိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း ဘလက်လေဘယ်(black label) ပုလင်းကြီးကိုတော့ ကိုင်သွားပြီ။ လုံခြုံစိတ်ချရသည့်နေရာမှာ ထား လိုက်ပြီးမှ -

“မင်း အလည်သက်သက်ပဲလားကွ၊ ဒါမှ မဟုတ် ဒီမှာ စာလာရေး တာလား”

“နှစ်ခုစလုံးပဲ ဆိုပါတော့ ဦးလေးရာ”

ထိုသို့ပြောလိုက်ရသော်လည်း ဘာတွေရေးရမှန်း မသိသေးပါ။ အထု

ပံ့အပိုးတွေ နေရာချနေစဉ်မှာ ပဲ အန်တီထား၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏
။

“ကိုအောင်သိန်း.. ဒီမှာ လာယူဦးလေ ဈေးခြင်းတောင်းကို။ အမယ်
လေး မောလိုက်တာ။ အဲဒီမှာ ကြက်သားပါတယ်။ အချိုပဲ ချက်လိုက်။ ခ
ရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ကြက်ဥက ရောကြော်မှာ ။ အရေသောက်ကလေးတစ်ခုပါ
ချက်လိုက်နော်။ ဒါနဲ့ သားရောက်ပြီလား”

“အေး .. .ရောက်နေပြီ”

အန်တီထားက ခင်မောင်ဇော်ကို သားဟု ခေါ်သည် ။ ခင်မောင်ဇော်
က အခန်းအပြင်ထွက်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အန်တီထား နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် သားရယ်။ သားဦးလေးပဲ အရင်”

“ဟေ့ ဟေ့. . .ငါ့အကြောင်းမပါနဲ့ လေကွာ”

“မပါလို့ ရမလား၊ ရှင်တစ်ရက်တစ်ရက် သောက်နေတာကို ကြည့်ဦး
လေ၊ ရှင်ပဲ အရင်ကြွမှာ ”

ခင်မောင်ဇော် ပြုံးနေလိုက်၏။ မပြုံးနိုင်သည့် ဦးလေးက -

“ငါ့ဘဝမှာ ဒါလေးပဲလုပ်တာပါကွာ.. .မင်းကလည်း ”

“အဲဒီ ဒါလေးကပဲ ရွှေရတု ဖြစ်နေပြီလေ။သောက်. . သောက် ရှင့်အ
သက်စိန်ရတုထိရောက်အောင်သောက်”

အန်တီထားစကားကို ခင်မောင်ဇော် သဘောကျသွား၏။ အင်းလေး.
. ဦးလေးက အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီဆိုတော့ ရွှေရတုဖြစ်နေပြီပေါ့။ ဦး
လေးကလည်း စိန်ရတုထိ သောက်မည့်သဘောမှာ ရှိသည် ။ ပြီးမှ . . .

“အေး...သောက်မယ်၊ သောက်မယ်။ ငါယောက်ျားကွ၊ မင်း ခိုင်းတာတွေ အကုန်လုပ်ပြီးရင် သောက်ပြမယ်”

ဟု ဒေါ်ကြီးမောကြီး နှင့်ပြောကာ အိမ်နောက်ဖေးဝင်ပြီး ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်တော့သည် ။ ပြီးလျှင် လျှော်ဖွပ်ရဦးမည်။ ထိုအချိန်တွင် အန်တီထားက ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲ ဒီဗီဒီတစ်ခွေဖြင့် ဦးလေးကို မေ့နေလောက်ပြီ။ နောက်ဖေးမှာ မီးခိုးတလုံးလုံးနှင့် ဦးလေးမျက်ရည်တောက်တောက်ကျ ချိန် အိမ်ရှေ့က တီဗီရှေ့မှာ လည်း ဒေါ်လေးက မျက်ရည်ဝဲလို့ ၊ တရားကျစရာပင်ကောင်းလှပေသည် ။

တစ်ညလုံး ကားစီးထားရသဖြင့် ခင်မောင်ဇော်လည်း ခရီးပန်းနေပြီ ။ လန်းသွားအောင် ရေမိုးချိုးပြီး အိပ်ရာထဲ ခဏလှဲလိုက်၏။ ဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ ပြန်နိုးလာတော့ အချိန်က မွန်းတိမ်းနေပြီ။

ရေတစ်ခွက် နှစ်ခွက်လောင်းပြီး အင်္ကျီလဲနေစဉ်-

“မင်းက အပြင်ထွက်ဦး မလို့ လားကွ”

ဦးလေးက တိုးတိုးလာကပ်မေး၏။ သူ့ကိုအပြင်သွားစေချင်ပုံ မပေါ်။ ဒီမြို့မှာ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ ရှုပ်လွန်း၍ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ မဟုတ်ချေ။ အပြင်ထွက်လျှင် ခင်မောင်ဇော် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တွေ့ပြီး အိမ်ပြန်နောက်ကျမည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် သူ့အစီအစဉ်ပျက်မှာ စိုးရိမ်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။

သဘောပေါက်သော ခင်မောင်ဇော်က ...

“မြို့ထဲအထိ မထွက်ပါဘူးဗျာ၊ ရပ်ကွက်ထဲ ခဏလျှောက်ကြည့်ရုံပါ”

“အေး အေး...မကြာစေနဲ့ ၊ ငါ အဆင်သင့်လုပ်ထားမယ် ကြားလား”

“ဟုတ်”

